

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΤΟΥ ΕΜΙΛ ΜΠΕΡΖΕΡΑ

ΘΑΛΑΣΣΑ ΛΕΒΕΝΤΟΠΝΙΧΤΡΑ...

Ακούστε το θλιβερό παραμύθι που μου άνιστόρησε κάποτε— πάνε πολλά χρόνια τώρα— μιá γρηά μανρομαντηλούσα, καθισμένη στο πεζούλι του σπιτιού της κ' άγναντεύοντας τη θάλασσα που ά τλωνοταν ήτυχα μπρός στά πόδια μας :

— Γνώρισα, άφέντη μου, στον καιρό μου μιá κοπέλα σαν το κρύο νερό που πέθανε από άγάπη. Άζελίνα την έλεγαν κ' είχε γεννηθεί στο Σάιν-Μπριάκ, στο κοντινότερό μας το χωριό. Σού ελπα πώς ήταν όμορφη σαν το κρύο το νερό, μά πάλι δέν σου ελπα τίποτα. Ήτανε πεντάμορφη μέσα στις πεντάμορφες—άλλο πρᾶμμα που σου λέω κ' άλλο νά την έβλεπες με τά ίδια σου τά μάτια. Άς είνε...

Όλα τά παληκάρια του χωριού είχαν έρωτοχτυπηθεί με τά κάλλη της και με τις όμορφίες της. Μά κείνης ή καρδιά χτύπαγε μονάχι για το Γιάννη το Μπρίς, τον ψαρά, που έκανε κάθε τόσο μακρινά ταξίδια για νά βγάλη το ψωμί του. Του κάκου ή Άζελίνα τον παρακάλεσε νά μείνη στο χωριό τους, νά κοιτάξη νά βη καμιά άλλη δουλειά, νάπαρηθή τη θάλασσα, τη δόλια και την έξελογιάστρα. (Τό σπίτι της Άζελίνας, βλέπεις, ήτανε χαροκαμένο άπ' τη θάλασσα.)

Μά ο Γιάννης, γυιέ μου, δέν της τόκανε της καλής του το χτήρι. Τήν άγάπαγε—δέν σου λέω—άγαπούσε όμως και τη θάλασσα.

Μιά μέρα —ήταν έτοιμος για καινούργιο ταξίδι— λέει της Άζελίνας πώς σάβηχαν πιά τά ψέματα και πώς μόλις γυρίσει με το καλό θά κάνουν τά στεφανώματά τους.

— Σύρε, καλέ μου, στο καλό κ' ή Παναγιά μαζί σου ! τοψ άποκριθήε ή Άζελίνα με βουρκαμένη καρδιά. Κι' ως που νά γυρίσεις στην άγάπη σου, έγώ θά σου κεντάω μαντήλια, και θά τά μαράρω όλο με τά όνόματά μας μπλεγμένα μ' έρωτόπουλα.

Και τον άφισε νά της πάρη το πρώτο φιλί. Από κείνη τη στιγμή ήτανε άά γυναίκα του, μιá κ' έδωσαν το λόγο τους πώς θά παρθούνε — ψέματα, γυιέ μου !...

Κάποιο βράδυ, έκει που κεντούσε τά μαντήλια, της έσπασε ή βελόνα. Όταν σπάση για πρώτη φορά μιá βελόνα δέν πειράζει. Μά όταν σου σπάσει και τρίτη βελόνα στά χέρια σου, αυτό είνε κακό σημάδι. Θάνατος θά βρη το σπίτι σου. Και κείνο το βράδυ — άχ ! άφέντη μου, πώς βαστά ή καρδιά μου νά κάθουμαι τώρα νά σου λέω τέτοια πράματα— και τρίτη βελόνα έσπασε στά κρινοδάχτυλά της Άζελίνας. Μά ή Άζελίνα δέ θέλησε νά πιστέψει στο κακό προμάντεμα ! Άγαπούσε πολύ, το Γιάννη της...

Και όμως παιδί μου, ο Γιάννης της δέ ζούσε πιά. Τήν ώρα που ή τρίτη βελόνα έσπαζε στά δάχτυλά της καλής του, το καράβι του παράθερε άπεληπιμένο στην άγρια άγκαλιά της θάλασσας, ως που καταποντίστηκε στά μαύρα τριβαθά της. Κανείς άπ' το καράβι δέν έγγιότωσε. Τους έφαγε όλους ή άχόρταγη !... Έφαγε και το λεβέντη το Γιάννη, το παινεμένο παληκάρι του χωριού, που ήτανε πρώτος και καλύτερος στο χορό και στο γλέντι και δουλευτής άπ' τους περίφημους...

Μά ή Άζελίνα καρτερούσε νά γυρίσει ο καλός της νά κάνουν τά στεφανώματά τους...

Τό κακό χαμπάρι έφτασε καμιά φορά και στο χωριό. Έφεραν μάλιστα και το κουφάρι του Γιάννη, που το βρήκανε πεταμένο σε κάτι έρημα βράχια. Οί γονιοί της Άζελίνας, ξεροντας πώς ή κόρη τους θά τρελλανόνταν άπ' την άτελεισιά της μόλις θά μάθαινε το μαύρο μήνυμα, της τόκρυσιν και την έστειλαν άμέσως σ' ένα άλλο χωριό, όπου παντρεύτανε κάποια ξαδέσφη της...

Η Άζελίνα ήτανε χαρούμενη, ή μαύρη, γιατί ήξερε πώς το ταίρι της θά γυρνούσε, όπου και νάτανε κοντά της. Που νά βάλη με το νου της, ή καψορή, τη μαύρη συμφορά που την είχε πλακώσει. Μά, έκει που έσεργε με πόδι άλαφρό το χορό, την πλησίαζει ή ξαδέσφη της ή Γεωβέστη, που την είχε όρμηγέψει ο Όξαποδώ, και της κρένει :

— Τι θ'άλεγε, Άζελίνα, αν μάθαινες πώς ο καλός σου θαλασσοπνιχτηκε ;

— Κουνήσου άπ' τη θέση σου, χριστιανή μου ! της άποκρίθηκε ή Άζελίνα, γελώντας. Τι σουθε και μου κάνεις τέτοια μορολογήματα ; Μπα, σε καλό σου !...

Δέν μπορούσε νά πιστέψει πώς ο Θεός ήτανε τόσο άδικος...

Σε λίγο, πηγαίνει κάποιος κοντά της και της λέει :

— Άζελίνα, σε ζητάν δεξο. Βγαίνει —και τι νά δῆ ; Τό Γιάννη το Μπρίς, όλοζώντατο,

μπροστά της. — Ήρθες καλέ μου ; — και ρ'χίνεται στην άγκαλιά του, και τον σφίγγει άπάνω της, και τον άγκαλιάζει, και τον φιλάει, και τον χαϊδεύει.

— Ναι, ήρθα νά σε πάρω με τ' άλόγο μου, νά πάμε νά στεφανωθούμε.

Και την άνίβισε στον ψαρή του και ξεκίνησαν για το Σάιν-Μπριάκ.

Ήτανε μεσάνυχτα τότε, γυιέ μου, και το φεγγάρι έλαμπε όλόγιομο στά μεσοούρανα. Τάνθηα μυροβλοούσανε στον άτρεμον άέρα. Η Άζελίνα είχε μοζευτεί στην άγκαλιά του καλού της και τον είχε άγκαλιασμένο.

— Φοβάσαι ; τη ρωτάει καμιά φορά ο Γιάννης. — Όχι, λεβέντη μου, μά φοβάμαι μη μου έαναφύγει.

Και μαζεύοντανε κοντά του, άπορώντας που τον έβλεπε κίτρινο σαν το θειάφι.

Άξαφνα ο Γιάννης είδε ένα κοράκι που πετούσε από κλαδί σε κλαδί, φωνάζοντας τά μικρά του.

— Άλλοίμονο ! είπε ο νεκροζώντανος κ' άναστένανε άπ' τά φυλλοκόρδια του, ένα κοράκι μάς κνηγάει.

— Που το βλέπεις καλέ, το κοράκι ; τον ρώτησε ή Άζελίνα γελώντας. Είνε κυροδαλλός.

Σε λίγο ο Γιάννης έγειρε το κεφάλι του στον όμο της καλής του και της παραπονέθηκε πώς ένοιωθε δυστά σύγκρουα σ'όλο του το κορμί. Η Άζελίνα έβγαλε τη μαντήλα της και την πέρασε στον όμο του. Ο Ψαρής γοργοτετούσε άνάμεσα στα σύγγεφα και τά σκυλιά ούρλιάζανε κάτω στις πολιτείες.

Άξαφνα ο Γιάννης, γυρνάει και της λέει :

— Τό κρύο περνάει άπ' τ' αυτιά μου και μου παγώνει το κεφάλι.

Η Άζελίνα πήρε τότε το μαντήλι της, που το είχε κεντήσει έτιδέξια και ότομνετικά, και τόδεσε γύρω άπ' το κούτελο του καλού της.

— Άχ ! τι καλά που είνε έτσι ! είπε ο Γιάννης.

Και την έναρωτήσε αν τον άγαπούσε άκόμα. Έκείνη έβγαλε άμίλητη το δαχτυλίδι της και το πέρασε στο δάχτυλο του λεβεντη της...

Κ' έτσι, έφτασαν στο σπίτι της Άζελίνας. Τη στιγμή εκείνη ή καμπάνες της εκκλησιάς άρχισαν νά σημαίνουν άργά, θλιβερά.

— Ποιός πέθανε ; ρώτησε ή Άζελίνα. Και φώναξε τους γονιούς της νά μάθη. Μά το σπίτι ήταν έρημο κ' άδειανό. Μονάχι ή γελάδες μούγκριζαν στο σταύλο.

— Λύσε τον ψαρή σου, είπε στο Γιάννη, και σύρε νά ξεποστάρης. Έγώ θά πεταχτώ μιá στιγμή στην εκκλησία.

— Αυριο θά σε περιμένο.

— Θάρθω άμέσως καλέ.

Μόλις μπήκε στην εκκλησία, είδε τους γονιούς της γονατισμένους νά κλαίνε. Και τους ρώτησε ποιός είχε πεθάνει.

— Ο άρραβωνιστικός σου, ο Γιάννης ο Μπρίς, της άποκρίθηκαν.

Μόλις τ' άκουσε αυτό ή Άζελίνα σωριάστηκε στη στιγμή, νεκρή, στά μάρμαρα της εκκλησίας.

Ο παπᾶς είπε πώς έπρεπε νά τους θάψουνε μαζί, αφού είχαν τόση άγάπη ο ένα ; για τον άλλον. Μόλις όμως άνοιξαν το νεκροκρέβματο του Γιάννη, νά βάλουνε μέσα την Άζελίνα έκαναν όλοι πίσω το σταυρό τους, τρομπιγμένοι : Ο θαλασσοπνιγμένος είχε μιá μαντήλα περασμένη στους ώτους, ένα δαχτυλίδι στο δάχτυλο και το κούτελό του δεμένο με το κεντημένο μαντήλι της Άζελίνας !

Κι' όταν ή μανρομαντηλούσα γρηά τελείωσε τη θλιβερήν ιστορήσή της, ή θάλασσα ή λεβεντοπνιχτρα κ' ή φαρμακερή, που άλαφροκομόταν ως τότε, ή παμπόνηρη, μπρός στά πόδια μας, είχε ξυπνήσει άγρια και μανιασμένη, μαύρη άπ' την όργη της, και μούγκριζε σαν πεινασμένη δράκαινα.

Έμιλ Μπερζερά

Την άνέβασε στ' άλόγο του και ξεκίνησαν...

